

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci žalobkyně: **B. E.** proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Bezručova 2796, 276 58 Mělník, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2012, čj. KRPS-128523-52/ČJ-2011-010026,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodloužil žalobkyni dobu zajištění za účelem správního vyhoštění o 50 dnů.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2012, čj. 1 A 8/2012-14, byla žaloba postoupena místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, jemuž byla doručena dne 19. 3. 2012.

Žalobkyně v žalobě především uvádí, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný porušil § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a současně čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Předně žalobkyně upozorňuje na skutečnost, že jednou ze základních zásad správního řízení je jeho rychlost. Měl by tedy existovat veřejný zájem na rychlém vyřízení věci. S odkazem na čl. 15 směrnice ES 2008/115, jenž byla transponována do novely zákona o pobytu cizinců, účinné od 1. 1. 2011, žalobkyně uvádí, že jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Žalobkyně dále namítá, že v jejím případě jsou nově dány důvody zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Touto novou skutečností je možnost zdržovat se na adrese Lukavecká 1732, Praha 9, v místě bydliště jejího přítele, pana Frice. Žalovaný ve svém rozhodnutí sice uvádí, že na dané adrese přítomnost dotyčného nezjistil, ovšem žalobkyně na uvedeném trvá, neboť před svým zajištěním zde s přítelem bydlela. K tomu žalobkyně dodává, že institut zajištění je výrazným a citlivým zásahem do osobnostních práv cizince, a žalovaný by tedy měl zvážit použití mírnějších donucovacích opatření, pokud taková právní řád připouští. Závěrem pak žalobkyně uvádí, že napadené rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti, neboť zde chybí podpis dokládající převzetí rozhodnutí žalobkyní, případně písemná doložka, která by potvrzovala, že žalobkyně převzetí rozhodnutí odmítla podepsat. Za tohoto stavu není podle žalobkyně zřejmé, kdy jí bylo dané rozhodnutí předáno. Stejně tak na rozhodnutí chybí podpis tlumočníka. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (v rámci něhož soudu dne 28. 3. 2012 předložil i příslušný správní spis) předně konstatoval, že v případě zajištění cizinců samozřejmě souhlasí s existencí veřejného zájmu na urychleném vyřízení věci. Jak v této souvislosti dodal, k využití institutu zajištění a jeho prodlužování přistupuje ve zcela mimořádných případech. K žalobní námitce týkající se rychlosti řízení žalovaný uvedl, že úkony směřující k vyhoštění žalobkyně činil s náležitou pečlivostí a bez zbytečných průtahů. K prodloužení zajištění žalobkyně žalovaný přistoupil po důkladném zvážení, kdy shledal nebezpečí, že by žalobkyně mohla mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to především s ohledem na její předchozí chování (žalobkyni bylo opakovaně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a stanovena lhůta k vycestování, přičemž žalobkyně opakovaně tato rozhodnutí nerespektovala). Žalovaný dále zrekapituloval průběh řízení před vydáním napadeného rozhodnutí a připomněl důvody vedoucí k zajištění žalobkyně. K možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování uvedl, že při vydání napadeného rozhodnutí uplatnění tohoto postupu zvažoval, dospěl ovšem k závěru, že žalovaná neskýtala záruku, že by se zdržovala na udané adrese a se žalovaným spolupracovala. Uvedení v žalobě zmíněné adresy je podle žalovaného účelové; na této adrese žádný pan Fric k trvalému pobytu hlášen není, naopak je zde k přechodnému pobytu hlášeno větší množství cizinců především ze zemí mimo Evropskou unii. Podle žalovaného se tedy nejedná o novou skutečnost, která by ovlivnila jeho názor při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Dospěl tak v případě žalobkyně k závěru, že prodloužení jejího zajištění je nejen nezbytné vzhledem ke všem okolnostem případu, ale že je nezbytné především k zajištění výkonu práva. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkami týkajícími se formálních náležitostí napadeného rozhodnutí. Z příslušných spisových podkladů je podle žalovaného zřejmé, že napadené rozhodnutí žalobkyně dne 16. 1. 2012 převzala, což stvrdila svým podpisem, a současně, že uvedené rozhodnutí bylo podepsáno a přetlumočeno tlumočníkem Batkhuu Gombojavem dne 16. 1. 2012. Navrhl tedy, aby soud

žalobu zamítl. Nad rámec svého vyjádření k žalobě pak žalovaný dodal, že dne 28. 2. 2012 bylo realizováno vyhoštění žalobkyně z České republiky přes hraniční přechod Praha-Ruzyně.

S ohledem na faktickou realizaci vyhoštění žalobkyně z území České republiky zdejší soud usnesením ze dne 26. 3. 2012, čj. 44 A 4/2012-24, ustanovil z důvodu neznámého pobytu žalobkyni opatrovníka, a to Mgr. Jiřího Ostrýta, advokáta.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně v žalobě výslovně uvedla, že s takovým postupem soudu souhlasí, a stejně tak učinil ve svém vyjádření k žalobě i žalovaný, přičemž soud současně dospěl k závěru, že nařízení jednání není pro posouzení věci nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

Ze správního spisu v dané věci zjistil soud pro projednávanou věc následující podstatné skutečnosti:

Žalobkyně byla dne 10. 9. 2011 zadržena v Kralupech nad Vltavou bez dokladu totožnosti. V rámci vyjádření účastníka správního řízení žalobkyně do protokolu dne 11. 9. 2011 mimo jiné odmítla odpovědět na otázku, kde a s kým v současnosti bydlí, konstatovala dále, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, nemá v současnosti žádnou adresu, na kterou by jí bylo možno spolehlivě doručovat písemnosti, a je si vědoma svého nelegálního pobytu na území ČR (nevycestovala, přestože jí bylo již třikrát vydáno správní rozhodnutí o vyhoštění z území ČR); pracuje pouze příležitostně.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 9. 2011, čj. KRPS-128523/ČJ-2011-010026, byla žalobkyně zajištěna podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění na dobu 40 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Následně pak žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 9. 2011, čj. KRPS-128523-29/ČJ-2011-010026, uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 5 let; dospěl přitom k závěru, že žalobkyně opakovaně porušovala právní předpisy tím, že mařila výkony předchozích správních vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 19. 9. 2011 odvolání, na jehož základě Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, jako odvolací orgán, svým rozhodnutím ze dne 18. 10. 2011, čj. CPR-10382/ČJ-2011-9CPR-V243, částečně napadené rozhodnutí změnila (vypuštění části výroku) a ve zbylé části je pak potvrdila.

Rozhodnutím ze dne 19. 10. 2011, čj. KRPS-128523-39/ČJ-2011-010026, pak žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužil žalobkyni dobu zajištění za účelem správního vyhoštění o 90 dnů. Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2012, čj. KRPS-128523-52/ČJ-2011-010026 (napadeným projednávanou žalobou), pak podle § 124 odst. 3 zákona o

pobytu cizinců žalovaný prodloužil dobu zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění o dalších 50 dnů. Toto rozhodnutí je opatřeno podpisem žalobkyně (s doložkou potvrzující převzetí) i tlumočníka (Batkhuu Gombojav). V popisovaném rozhodnutí žalovaný především konstatuje, že žalobkyně opakovaně porušovala právní předpisy tím, že mařila výkony správních vyhoštění. Připomíná, že žalobkyně napadla žalobou rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci jejího odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž v době vydání tohoto rozhodnutí není znám rozsudek soudu v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění. Dospěl dále k závěru, že v případě žalobkyně nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Při stanovení doby trvání zajištění přihlédl žalovaný k předpokládané složitosti přípravy, především ke skutečnosti, že ve věci žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo do vydání tohoto rozhodnutí ze strany soudu rozhodnuto.

Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, mimo jiné pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. b)] případně pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění [písm. c)].

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. Podle § 125 téhož zákona přitom doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů (odst. 1). Policie je pak oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 i nad dobu stanovenou v odstavci 1 větě první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec a) v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění, nebo b) uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu (odst. 2).

Z ustanovení § 123b odst. 1 téhož zákona pak vyplývá, že zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území jsou a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že v případě žalobkyně byly podmínky pro prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění splněny.

Žalobkyně předně namítá, že jednou ze základních zásad správního řízení je jeho rychlost a připomíná, že v dané věci se jedná o institut, prostřednictvím kterého dochází po určité době ke zbavení osobní svobody cizinců. Obzvláště v takových případech by pak měl podle žalobkyně existovat také veřejný zájem na urychleném vyřízení věci. V tomto ohledu samozřejmě nelze než s obecnými tvrzeními žalobkyně souhlasit. Jak ostatně vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu „*institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jíž je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009, č. 229/2009 Sb. (<http://nalus.usoud.cz>)]. Správní orgány jsou tak povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajícího zajištění byly ospravedlnitelné. V projednávané věci však podle názoru zdejšího soudu žalobkyně vyjma výše uvedených obecných námitek týkajících se rychlosti řízení neuvádí žádné konkrétní právní důvody či skutkové okolnosti, jež by svědčily o pasivním přístupu žalovaného ve vztahu k běžícímu řízení o správním vyhoštění žalobkyně.

Stěžejním argumentem, kterým žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí o prodloužení doby zajištění žalobkyně, bylo mimo jiné probíhající řízení ve věci žaloby žalobkyně podané proti rozhodnutí o jejím správním vyhoštění. Žalovaný tedy v rámci svého rozhodnutí jednoznačně predestřel, za jakých důvodů institut prodloužení zajištění v případě žalobkyně aplikoval, přičemž žalobkyně konkrétní důvody pro prodloužení doby zajištění nenapadá ani nezpochybňuje. Určení (prodloužení) lhůty k zajištění je vždy věcí správního uvážení správního orgánu. Takové správní uvážení přitom soud přezkoumává potud, zda správní úřad nepřekročil jeho zákonem stanovené meze nebo je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V tomto ohledu zdejší soud připomíná, že v projednávané věci žalovaným stanovená lhůta ani nepřekročila základní lhůtu pro zajištění cizince dle výše citovaného ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud je přitom dále za daných okolností toho názoru, že žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí řádně vysvětlil, proč prodloužil dobu zajištění žalobkyně. Žalovaný dále svým rozhodnutím v žádném případě ani nezneužil zákonem svěřené správní uvážení, ani nevybočil z jeho mezí. Jak již bylo shora nastíněno, vyjma obecného odkazu na požadavek rychlosti řízení ostatně žádné konkrétní důvody, pro které by bylo možno zpochybnit postup žalovaného v dané věci, nekonstatuje ani žalobkyně, a proto z výše uvedených důvodů soud její žalobní námitce nevyhověl, přičemž dospěl k závěru, že prodloužení zajištění žalobkyně směřuje k jeho primárnímu cíli, jímž je samotné správní vyhoštění (které již konec konců bylo fakticky realizováno).

Podle žalobkyně dále žalovaný nedostatečně zohlednil nové skutečnosti, které v jejím případě byly dány, a v důsledku kterých mělo být aplikováno zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V tomto ohledu soud předně konstatuje, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince (prodloužení zajištění) povinen zvážit, zda v dané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle citovaného ustanovení. Dospěje-li přitom k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž

zajišťuje (prodlužuje zajištění) cizince za účelem správního vyhoštění. Výše uvedené předpoklady ovšem podle názoru zdejšího soudu napadené rozhodnutí splňuje, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně přestřel důvody, kvůli nimž předmětná opatření neaplikoval. Námitka žalobkyně se týkala především možnosti zdržovat se v místě bydliště svého přítele, pana Frice. V tomto ohledu soud nemohl v první řadě přehlédnout, že ze shora reprodukováného správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně žalovanému tuto informaci jakkoliv sdělila (žalovaný zjevně danou informaci ověřoval pouze z toho důvodu, že byla součástí žaloby proto jednomu z jeho předchozích rozhodnutí o prodloužení doby zajištění). Ze správního spisu naopak zcela jednoznačně plyne, že žalobkyně odmítla sdělit bližší podrobnosti týkající se jejího bydliště na území České republiky a současně výslovně uvedla, že v České republice nemá adresu, na kterou by jí bylo možné spolehlivě doručovat písemnosti. Z uvedených důvodů proto soud nepovažuje za důvodnou ani tuto námitku žalobkyně.

K námitkám žalobkyně týkajícím se formálních náležitostí napadeného rozhodnutí soud uvádí, že originál rozhodnutí založený v příslušném správním spisu obsahuje jak podpis žalobkyně stvrzující převzetí tohoto rozhodnutí, tak podpis příslušného tlumočníka (Batkhuu Gombojav); ostatně v tomto ohledu soud připomíná, že sama žalobkyně v rámci žaloby mimo jiné uvádí, že „*dne 16. 1. 2012 bylo žalovaným vydáno a téhož dne doručeno rozhodnutí ...*“. S ohledem na výše uvedené proto ani tuto žalobní námitku nelze považovat za důvodnou.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti soud proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. dubna 2012

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Rozsudek byl vyhlášen dne 13. 4. 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní]

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková